

ar nosacījumu, ka šie noteikumi ir pamatoti un tie izrādās samērīgi izvirzītajam mērķim un atbilst pārskatāmības principam, kas ir jāpārbauda valsts tiesai, ievērojot šajā spriedumā sniegtās norādes.

⁽¹⁾ OV C 330, 2.10.2017.

Tiesas (ceturtā palāta) 2018. gada 13. decembra spriedums (*Arbeitsgericht Verden* (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Torsten Hein/Albert Holzkamm GmbH & Co.*

(Lieta C-385/17) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Sociālā politika – Darba laika organizēšana – Direktīva 2003/88/EK – Tiesības uz ikgadēju apmaksātu atvaļinājumu – 7. panta 1. punkts – Valsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram koplīgumā ir lauts paredzēt ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma atlīdzības aprēķināšanas nolūkā ņemt vērā saīsināta darba laika periodus – Interpretējošu spriedumu iedarbība laikā)

(2019/C 65/11)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Arbeitsgericht Verden

Pamatlietas puses

Prasītājs: Torsten Hein

Atbildētāja: Albert Holzkamm GmbH & Co.

Rezolutīvā daļa

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem 7. panta 1. punkts, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais, atbilstoši kuram ikgadējā atvaļinājuma atlīdzības aprēķina nolūkos koplīgumā var noteikt, ka ir jāņem vērā darba samaksas samazinājumi, kas radušies tādēļ, ka aprēķina laikposmā ir bijušas dienas, kurās saīsināta darba laika dēļ faktiskais darbs nav veikts, kā rezultātā darba ņēmējs minimālajā ikgadējā atvaļinājuma laikā, uz ko tam ir tiesības atbilstoši minētā 7. panta 1. punktam, saņem ikgadējā atvaļinājuma atlīdzību, kas ir mazāka par parasto atlīdzību, ko tas saņem darba laikposmos. Iesniedzējtiesai valsts tiesiskais regulējums, pēc iespējas ievērojot Direktīvas 2003/88 tekstu un mērķi, ir jāinterpretē tā, lai ikgadējā atvaļinājuma atlīdzība, kas darba ņēmējiem tiek izmaksāta, pamatojoties uz minētajā 7. panta 1. punktā paredzēto minimālo atvaļinājumu, nebūtu zemāka par vidējo parasto atlīdzību, ko tie saņem faktiskā darba veikšanas laikposmos.
- 2) Šī sprieduma iedarbība laikā nav jāierobežo un Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka tām ir pretrunā, ja valsts tiesas, pamatodamās uz valsts tiesībām, aizsargā darba devēju tiesisko pašlīdību uz tādas augstāku instanču valsts tiesu judikatūras paturēšanu spēkā, kurā ir apstiprināta Koplīgumā būvniecības nozarē ietverto noteikumu par apmaksātu atvaļinājumu likumība.

⁽¹⁾ OV C 318, 25.9.2017.